

Η ανάδυση ενός ρεύματος αντικαπιταλιστικού

Γιάννης Σκινδιλίας

Μόνο τυχαία δεν αποδείχθηκε τελικά η επιλογή της κυβέρνησης Σαμαρά να τοποθετήσει χρονικά τις ευρωεκλογές στον απόηχο των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών. Γιατί μπορεί το κομματικό σύστημα «όπως το γνωρίσαμε» στα μάτια πολλών να καταρρέει, το πολιτικό σύστημα καθεαυτό φαίνεται πως κρατάει τις εφεδρείες του. Μέσα σε αυτή την προσπάθεια αυτοδιάσωσης της κυβέρνησης του αντιδραστικού μαύρου μετώπου όμως, όπου οργίασαν οι μηχανισμοί εκδούλευσης και εξάρτησης, η αντικαπιταλιστική Αριστερά όχι μόνο κρατάει αλλά υψώνει το ανάστημά της. Οι 2.200 περίπου υποψήφιοι των αντικαπιταλιστικών ψηφοδελτίων, μεταξύ των οποίων εκατοντάδες άνεργοι και νέοι, το 2.3% πανελλαδικά των περιφερειακών κατεβασμάτων που υποστηρίχτηκαν από την ANΤΑΡΣΥΑ, όσο και να θέλουν κάποιοι καλοθελητές δεν μπορεί να κρυφτεί.

Δεν μπορεί να κρυφτεί γιατί είναι –με τις 128.000 ψήφους που συγκεντρώνει- όχι μόνο διακριτό, αλλά πάνω από όλα αληθινό. Εκφράζει τις αγωνίες χιλιάδων αγωνιστών, εργαζομένων και ανέργων, νέων και μεγαλύτερων, για να υπάρξει σήμερα μια διαφορετική αφήγηση για την Αριστερά αλλά και την ίδια τη ζωή. Όσο κι αν το υπουργείο Εσωτερικών και ο αστικός τύπος αφήσουν άχρωμο το πλαίσιο των συνδυασμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, οι δεκάδες χιλιάδες που τα στήριξαν ή έστω σκέφτηκαν να τα στηρίξουν, θα τα αναζητήσουν και θα τα βρουν. Ήσυχοι θα μείνουν μόνο αυτοί που σαν στρουθοκάμηλοι αρκούνται στο να μη βλέπουν την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι πως αυτό το πρωτοφανές για την άλλη Αριστερά αποτέλεσμα δεν ήταν ουρανοκατέβατο. Σε εποχές λύσσας για τη διαχείριση του τοπικού κράτους, οι δεκάδες εκλεγμένοι δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι είναι γέννημα σκληρής δουλειάς αλλά κι ενός υπαρκτού κοινωνικού ρεύματος. Δεν πάνε άλλωστε παρά λίγες εβδομάδες από τότε που η ΕΑΑΚ κατέγραφε στα πανεπιστήμια 14%, λίγοι μήνες από τότε που η αντικαπιταλιστική αριστερά κατακτούσε 2 έδρες στη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ ή και τόσος πολύς καιρός από τότε που η Ταξική Ενότητα εξέλεγε 2 αντιπροσώπους στη διοίκηση του ΕΚΑ.

Αναδύεται μέσα στους αγώνες αλλά και γενικά, με ρίζες στον κόσμο της αριστερής πολιτικοποίησης και της νεολαιίστικης ριζοσπαστικοποίησης, το ρεύμα του «άλλου δρόμου». Ένα ρεύμα που αντιλαμβάνεται σήμερα την αναγκαιότητα ενδυνάμωσης της αριστεράς που προτάσσει το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, αφενός ως κρίκο για την ενοποίηση του κινήματος και τον πολιτικό αγώνα κι αφετέρου ως αναγκαία συνθήκη για μια καλύτερη ζωή.

Η στήριξη στην ANΤΑΡΣΥΑ έχει αξία χρήσης. Για να υπάρχει εργατική αντιπολίτευση σε κάθε κυβέρνηση. Για τη μεγάλη αφήγηση, για να δικαιωθεί η πάλη για μια άλλη εξουσία, εργατική. Για να μην στριμώχνεται η Αριστερά και το κίνημα «ανάμεσα στην ανατολή του χθες και τη δύση του σήμερα».

Ψηφίζουμε ANΤΑΡΣΥΑ για το σήμερα και το αύριο

Η εκλογή ενός αντικαπιταλιστή ευρωβουλευτή από την Ελλάδα θα έπαιζε ρόλο στην Αριστερά της Ευρώπης

Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ, με διαγραφή του χρέους, κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, η επιβολή μιας άλλης δημοκρατίας των εργαζομένων, η ανατροπή κάθε αντεργατικής κυβέρνησης, είναι προϋπόθεση για να υπάρξουν σήμερα μισθοί, δουλειά, κοινωνικά αγαθά για να ζήσουμε με ελευθερία και αξιοπρέπεια, για να ανοίξει ο δρόμος για μια ριζικά διαφορετική «τύχη» των καταδυναστευμένων αυτού του κόσμου.

Όπως κάθε τι, έτσι και η ANΤΑΡΣΥΑ, ως προσπάθεια και βήμα για την ύπαρξη σήμερα ενός πόλου της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής αριστεράς, έχει μια προσδιορισμένη αξία χρήσης! Η αξία χρήσης της είναι ακριβώς αυτή της προγραμματικής ενδυνάμωσης των κοινωνικών αγώνων, της αλλαγής του χάρτη στην αριστερά αλλά και την κοινωνία. Είναι η μεγάλη υπόθεση του να αλλάξει πολιτική κι όχι ο διαχειριστής.

Ακριβώς για αυτό το λόγο η στήριξη της ANΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές, η οργανωτική της ενίσχυση, η διάδοση του μηνύματός της ακόμα παραπέρα, ο στόχος να σπάσει το αντιδημοκρατικό όριο της εκλογής ευρωβουλευτή δεν είναι μια φλυαρία ή ένα δεύτερο σενάριο.

Η στήριξη της ANΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές είναι προϋπόθεση για να προχωρήσει και να επιβληθεί τελικά η κοινή δράση των δυνάμεων που συγκρούονται με το σύστημα, στη λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Δεν της αξίζει να λεηλατείται από την «υπαρκτή αριστερά» στο όνομα του ρεαλισμού, καθώς η μόνη ρεαλιστική λύση είναι η ανατροπή του συσχετισμού και τελικά του συστήματος.

Δεν της αντιστοιχεί ο ρόλος μιας «ομάδας πίεσης» προς το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ. Γιατί μόνο με την αποφασιστική της ενίσχυση και στο πεδίο των «μεγάλων πολιτικών ερωτημάτων» μπορεί να λειτουργήσει αποφασιστικά στην αναδιαμόρφωση του χαρακτήρα και του περιεχομένου της αριστεράς και του εργατικού κινήματος, στην αυτοτελή έκφραση των επαναστατικών ιδεών ως οδηγό για τη σύγκρουση με την καθεστηκυία τάξη.

Έχει άραγε σήμερα νόημα να κατοχυρωθεί η αναγνωρισιμότητα, να επιτευχθεί η θαρρετή ανάδειξη της ANΤΑΡΣΥΑ ως ανερχόμενου εκφραστή της αναγκαίας αντικαπιταλιστικής λύσης ή αρκεί όπως λέει και η αφίσα του ΣΥΡΙΖΑ να **«στείλουμε μήνυμα στην ευρώπη, επιλέγοντας αριστερά»;** Η εκλογή ενός αντικαπιταλιστή ευρωβουλευτή θα έπαιζε ρόλο σήμερα στην Αριστερά της Ευρώπης; Κατά τη γνώμη μας ναι.

Γιατί αυτή η κατάκτηση θα έθετε νέα ερωτήματα στο σύνολο των δυνάμεων της Αριστεράς στην Ευρώπη που γίνονται δυστυχώς ουρά στην κυρίαρχη αφήγηση. Γιατί βάζει φρένο στην -απογοητευτική- μονοπώληση της αντι-ΕΕ διάθεσης από τις δυνάμεις του ακροδεξιού σκεπτικισμού, από σκοπιά απελευθερωτική, διεθνιστική και ανατρεπτική. Και γιατί η ανατροπή ενώ σίγουρα δεν ξεκινάει και δεν τελειώνει με εκλογές, πρέπει και σε αυτές να διακρίνεται. Το μήνυμα της ανταρσίας είναι αυτό που πρέπει να στείλουμε σε όλη την Ευρώπη αυτή την Κυριακή, ακόμα κι αν φαντάζει σήμερα λιγότερο ηχηρό από ότι πιστεύουμε.

Να στηρίξουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο για το σήμερα αλλά και για το αύριο! Για να υπάρχει εργατική αντιπολίτευση σε κάθε κυβέρνηση. Για τη μεγάλη αφήγηση, για να δικαιωθεί η πάλη για μια άλλη εξουσία, εργατική. Για να μην στριμώχνεται η Αριστερά και το κίνημα «ανάμεσα στην ανατολή του χθες και τη δύση του σήμερα», για να επαναθεμελιωθεί ο κομμουνισμός στον 21ο αιώνα, σαν όραμα, δυνατότητα και λύση για τους εργαζόμενους και τη ανθρωπότητα συνολικά.

Να στηρίξουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ που καταφέρνει μέσα σε 42 υποψήφιους να συμπυκνώσει μεταξύ άλλων όλες τις μεγάλες ή μικρές στιγμές του κινήματος της σύγχρονης ιστορίας και της αξιοπρέπειας της Αριστεράς. Γιατί περιέχει, μαχητές από αυτούς που δεν εξαργύρωσαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου και τον αντιδικτατορικό αγώνα, μέχρι τους νεολαιίστικους αγώνες του 2006-7 και της εξέγερσης του '08, από το 90-91 μέχρι τη Χαλυβουργία και τη μαυρισμένη ΕΡΤ, γιατί εκφράζει αυτούς που δεν υπάκουσαν στα κελεύσματα της «κάθαρσης» και έτσι και σήμερα δεν βολεύονται στην «εθνική σωτηρία», που δεν δέχτηκαν στους πιο περιέργους καιρούς να πιστέψουν πως «η πάλη των τάξεων τελείωσε». Την Κυριακή ψηφίζουμε ΑΝΤΑΡΣΥΑ, γιατί είναι το πιο ηχηρό χαστούκι σε αυτούς που βιάστηκαν να διαλαλήσουν πως η ιστορία τελείωσε. Στο δίλημμα **«σταθερότητα ή χάος»**, που με τη σταθερότητα το μόνο που σταθεροποιείται είναι η επιδείνωση των όρων ζωής της συντριπτικής πλειοψηφίας, να πάμε με το χάος «των πιο όμορφων θαλασσών που δεν έχουμε ταξιδέψει ακόμα».

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 24.5.2014